

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

28. ŘÍJNA 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Nezabijes

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 10. října 2018
- strana 2 -

**Blahoslavený
Teodor Romža**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Zmrtvýchvstání je naše
víra, shledání naše naděje**
P. B. Springer ORC
- strana 6 -

**Kultura pohřbívání
umírá v urnách**
Ursula Zöllnerová
- strana 8 -

**Srdce fatimského poselství:
Neposkvrněné
Srdce Panny Marie
(4 - dokončení)**
P. Štěpán Maria Filip OP
- strana 9 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (29)**
- strana 12 -

**Proč modlitba ke svatému
archandělu Michaelovi?**
Angela Pellicciari
- strana 13 -

O přikázáních – Nezabiješ (Mdr 11,24-26)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 10. října 2018

Dobry den, drazí bratři a sestry! Dnešní katecheze je věnována pátému přikázání: Nezabiješ. Jsme už v druhé části Desatera, která se týká vztahů k bližnímu; a toto přikázání se svou stručnou a rozhodnou formulací vypíná jako obranná hradba základní hodnoty mezilidských vztahů, totiž hodnoty života. („Lidský život je posvátný, protože již od svého počátku je výrazem Božího stvořitelského díla a má stále zvláštní vztah ke Stvořiteli, jenž je jeho jediným cílem. Jen Bůh je Pánem života

od jeho počátku až do konce. Nikdo si za žádných okolností nemůže osobovat právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost.“ – Kongregace pro nauku víry, instr. *Donum vitae*, 76-77)

Dalo by se říci, že pojátkem veškerého zla, páchaného ve světě, je pohrdání životem. Život napadají války, organizace těžící z člověka, spekulace se stvořením a skartační kultura a vůbec všechny systémy, které podrobují lidskou existenci prospěchářským kalkulům, zatímco ostudný počet lidí žije v podmínkách

nehodných člověka. O tom všem čteme v novinách a slyšíme v televizi. Jedná se o pohrdání životem, tedy určitým způsobem o jeho zabijení.

Rozporuplný přístup k lidskému životu rovněž povoluje jeho usmrcení v mateřském lůně, a sice ve jménu ochrany jiných práv. Jak ovšem může být terapeutický, civilní či prostě lidský skutek, který ničí nevinný a bezbranný život v jeho rozkvětu? Zeptám se vás: Je správné

Pokračování na str. 7

S lidským životem se dá naložit různými způsoby: Lze jej rozvíjet k větší cti a slávě Boží. Je možné jej proměnit v uspokojení svých tužeb a vášní, bez ohledu na druhé. Dokonce je poměrně snadné, žel, lidský život zničit – fyzicky, duševně i duchovně. Jistě bychom mohli vyjmenovat mnoho dalších způsobů, jak se může s lidským životem naložit – a to ať už vlastním přičiněním, nebo působením druhých lidí, kteří mají tu „moc“. V oné „moci“ je nutno rozlišovat, zda osoba, která ji využívá, tak činí v jednotě s Bohem Stvořitelem, nebo dle vlastních záměrů, bez Boha – není nic mezi tím. Toto rozlišování je rozhodující, protože buď je uznávána přirozená pravda, že jediným skutečným Pánem života od jeho počátku až do jeho konce je Trojjediný Bůh, anebo je tato pravda popírána – ať už vědomě, anebo nevědomě (v zaslepenosti vlastní pychou). V tom druhém případě jde o hřích, který většinou souvisí s pátým přikázáním Desatera.

V listopadu naše kroky vedou častěji než jindy na hřbitov a naše myšlenky se ubírají k těm, kdo nás na životní pozemské pouti předešli a již tento svět dávno či před krátkým časem opustili. Všichni měli dvojí moc: nad svým životem a nad životem druhých lidí. Obojí jim byla delegována od Boha Stvořitele, který dal člověku do vínku svobodnou vůli a schop-

Editorial

nost rozhodování. My už víme, jak se svým životem naložili, mnohé však zůstává tajemstvím, jehož rozluštění náleží jedině Bohu. Naše katolická víra nám pak vlévá naději, že odměnou za jejich poctivou pozemskou snahu využít svěřené moci nad svým životem podle Stvořitelovy vůle jim je účast na společenství svatých. (str. 6-7) A po vzoru bl. Teodora Romži můžeme pak věřit, že každá čistá a věrná duše je církví Nejvyššího (str. 4-5) – což můžeme chápat i tak, že ten, kdo se nevzdá pravé víry v Ježíše Krista, dosáhne jednou zmíněného společenství svatých, a tedy shledání s milovanými blízkými v nebi, čili v církvi vítězné. O těchto nadějích svědčí rovněž staré hřbitovy, kde najdeme rozmanité kříže, sochy a zbožné náhrobky. Jak zcela jinak vypadají některé nové hřbitovy s urnovými háji a jednoduchými tabulemi se jmény zesnulých na zdech k tomu postavených! (str. 8)

Na tom žel dobře vidíme, kam vede kultura společnosti, která se vzdaluje od Stvořitelova řádu a relativizuje Boží pravdy v jejich základu. Výstižně to vyjádřil sv. Jan Pavel II. v poselství k oslavě Světového dne míru 1. ledna 2001: „Kultura, která se odmítá vztáhnout k Bohu, ztrácí svou duši i orientaci a stává se kul-

turou smrti.“ Smutně můžeme konstatovat, že ve smrti, či chceme-li, po smrti se dnes setkáváme s kulturou smrti, jež zabíjí lidskou důstojnost odvozenou od Boha Stvořitele. A zde musíme zmínit onu moc, kterou máme všichni nad druhými lidmi: není to ani tak moc fyzická – ta je jen v konkrétních situacích – jako spíše moc a také povinnost duchovní. Všichni lidé jsme dětmi jediného Trojjediného Boha, ať už jsme to ve svém srdci přijali, či nikoliv; pravdivou skutečnost změnit nemůžeme. A proto jsme navzájem zodpovědní za to, co do světa vnášíme, a v případě duchovních skutečností jde o zodpovědnost nekonečně větší...

Ještě více se pak očekává od nás, kdo jsme v Trojjediného Stvořitele uvěřili, a od katolické církve, založené Božím Synem, aby uchovávala jeho učení a rozdávala z pokladu jeho svatých milostí. Je proto nutné vyslyšet jakékoliv volání po modlitbě za zachování Božích pravd v katolické církvi (str. 13). Ale stejně tak je nezbytné, aby se každý jednotlivě i ve společenství církve odhodlal zachytit se záchraně kotvy, kterou v celých svých dějinách nabízí právě katolická církev: Panny Marie. Zasvětit se jí v plném významu tohoto slova (str. 9-11), či své zasvěcení vroucně obnovit, by pak mohlo být jedním z plodů našich zastavení nad hroby těch, kdo nás na cestě spásy předešli.

Daniel Dehner

Využij dnes příležitosti seznámit se s Bartimaieem. Tohoto slepého žebračka u jerišské brány si totiž Bůh vyhlédl, aby se stal příkladem vytrvalosti v naději. Čeká tu na svou příležitost, která pro něho nastává právě teď, když se blíží k městu Ježíš se svým

doprovodem. Všichni si tu na něho zvykli, jako by už patřil k této bráně a měl s ní zůstat spojen až do své smrti.

Ale tento slepec vidí ve skutečnosti dále než jeho současníci. Nesmířil se se svým osudem a žije pevnou nadějí, že i k němu se jednou skloní Ježíšovo milosrdenství. Nemá zatím zrak, aby spatřil Spásu Izraele, ale zůstal mu silný hlas, kterého využije k tomu, aby k sobě přivolal svého Dobrodince. Jak bláhoví a sobečtí jsou všichni ti, kterým vadí jeho volání a nejraději by ho umlčeli. Kdy jindy by měl volat za Ježíšem, ne-li tehdy, když ho potřebuje a když cítí jeho blízkost? Jako by dobře věděl, že je to naposled, co tedy Mesiáš prochází: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou!* Nic neslyší Pán tak rád jako prosbu o smilování. Osvoj si jeho volání i jeho víru, volej tak vytrvale a z plna srdce, a můžeš se spolehnout, že i pro tebe Pán pošle: *Zavolejte ho!*

Zástup, který před chvílí slepého tak neprozřetelně umlčoval, musí se nyní zastydět za svou necitelnost k postavení tohoto ubožáka. Nevyhledává snad Mesiáš právě tyto potřebné? Teprve nyní říkají žebračkovi, co měli říkat od začátku: *Vzchop se a vstaň!* Slepý svou vytrvalostí i bez jejich přispění dosáhl splnění své tužby a nyní se mu dostává Ježíšova pozvání: *Volá tě!* Která slova mohou více potěšit než právě tato? Kéž bys nikdy nepřeslechl Pánovo pozvání, které je vždy příslibem jeho nejhojnějších darů!

K tvému povzbuzení ho Pán vyzývá, aby znovu vyslovil svou horoucí prosbu: *Pane, ať vidím!* Kdo takto prosí o to, co nejvíce potřebuje, nezůstane nevyšlyšen. Bartimaios už nebude vysedávat u brány a prosit kolemjdoucí o almužnu. Dostalo se mu toho největšího daru: *Prohlédl a jde za Pánem.*

Není to přesně ta milost, kterou tolik potřebuješ ty i svět kolem tebe? Nepotřebujete prohlédnout a jít za Ježíšem? Je třeba

ba silným hlasem a s velkou vytrvalostí volat: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Ať vidím!* Neber ohled na to, že ani dnes není málo těch, kteří okřikují prosící, jako by jejich naléhavého volání nebylo zapotřebí. Bohužel, této prosbě se nejvíce brání právě ti, kteří sami nejvíce potřebují uzdra-

vení. Jsou tak slepí, že nevidí svou vlastní zaslepenost. Zdomácněli ve vyhnanství, zvykli si na své rozptýlení mezi pohany, zapomněli, že nepatří k nim, ale *ke zbytku Izraele.*

Výkřik víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pane, ať vidím!

V chladné severní zemi sobectví a chtivosti vychladla jejich srdce a pohasla jejich láska k Bohu. Mezi *hrnci masa*⁽¹⁾ na něho zapominají, přestali pocíťovat touhu a potřebu, aby byli *shromážděni od končin země* a zachráněni z tohoto světa. Protože nepláčou pro své vyhnanství, nejsou schopni těšit se na návrat do své pravé vlasti.

Zkoumej sám sebe, zda tě také neukolébala klamná spokojenost do zimního spánku v *severní zemi*. I když se ti zdá, že nejsi v zajetí slepoty, nepřestávej volat k Mesiáši, pros jej s velkým voláním za sebe i za druhé a projevuj tak svou pevnou víru, že není jiného, kdo by nás mohl uzdravit, než *Syn Davidův.*

Jako nejnebezpečnější dílo slepoty se rozšířilo přesvědčení, že člověk může sám sobě zajistit uzdravení, že jsou i jiní zachránci, prostředky a cesty uzdravení, že náš Pán je snad jen jedním z mnoha, u kterých je možno hledat pomoc. Vy bláhoví, *máme jen jednoho, a to vynikajícího Velekněze: je to Boží Syn*⁽²⁾. *Nikdo si tuto důstojnost nemůže vzít sám.* Nikdo nemůže sám sebe nazvat prostředníkem, i kdyby se na tom všichni lidé shodli. Musí být povolán *od Boha*. *Vždyť ani Ježíš Kristus si svou kněžskou důstojnost neudělal sám, ani ji nemá z vůle lidu, ale byl k ní povolán svým Otcem, z jeho nejsvětější vůle je knězem navěky podle Melchizedechova řádu.* *Nepatří se, aby si lid sám určoval, kdo má být jeho zástupcem u Boha, protože před Bohem může lid zastupovat jen ten, koho chce Bůh přijmout a koho si k tomu sám povolal. Kdo by se mohl sám odvážit ke mně přistupovat?*⁽³⁾ *Kdo z těch falešných proroků a samozvanců ti může říct: Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství?*⁽⁴⁾

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7–9

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele!

Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí.

Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na niž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1–6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybnými a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron.

Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.“

Evangelium – Mk 10,46–52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebraček – Timaiův syn Bartimaios.

Dokončení na str. 7

Kdo z nich se stal tvým Otcem a vydal za tebe svého jednorozeného Syna?

Blahopřej Bartimaiovi k jeho uzdravení a využij jeho zkušenosti. I když se ti zdá, že vidíš dobře, nespolehej na svůj soud a připuť, že i tvůj zrak potřebuje uzdravení. *Pane, ať vidím!* Ať prohlédnu správně a jdu za tebou tvou cestou. *Ať vidíme, jak velkou věc s námi udělal Pán, a naplní nás radost.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ex 16,3; ⁽²⁾ srov. Žid 4,14; ⁽³⁾ Jer 30,21;

⁽⁴⁾ Jer 31,3; ⁽⁵⁾ srov. Ž 126,3

Blahoslavený Teodor Romža

Podkarpatská Rus patřila, jak známo, jistý čas k Československu. Možná kdyby nebylo Olbrachtových románů a fotbalového klubu SK Rusj Užhorod, který jednu sezonu hrál i nejvyšší ligovou soutěž, moc by se o ní nevědělo ani v tehdejší mladé republice. Když se potom stala součástí Maďarska, resp. SSSR, upadlo u nás toto území takřka v zapomnění. Bůh však na ně nezapomněl nikdy a seslal mu dar v podobě bl. Teodora Romži, mučedníka a biskupa řeckokatolické (či též uniatské) církve, jež tvoří jednotu s církví římskokatolickou.

Narodil se 14. dubna 1911 ve Velkém Bočkově (dnes Velkyj Byčків) na Podkarpatské Rusi v rodině chudých rusínských železničních dělníků řeckokatolického vyznání. V nejnáchodnější části tehdejšího Československa, kde se krom rusínského běžně používal i jazyk maďarský, začal v roce 1922 navštěvovat gymnázium v Chustu. Jelikož se během gymnaziálních studií vyznačoval mimořádným nadáním, bylo mu umožněno díky stipendiu (byl 9. dítětem rodičů, už středoškolská studia v 70 km vzdáleném Chustu pro ně představovala obrovskou finanční zátěž, ne tak vysokoškolská) vstoupit do kněžského semináře v Užhorodě. Nedbal přitom na ty, kteří jej přemlouvali, aby vystudoval důstojnickou školu a hledal svou budoucnost v armádě, nezvažoval ani nabízenou možnost získat inženýrský titul. Snil o kněžství. Také v semináři vynikal, proto jej biskup Oleksandr Stojka vyslal do Říma, aby studoval v tamním kolegiu Germanicum-Hungaricum (pro německy a maďarsky mluvící bohoslovce) a poté i Rusicum (pro bohoslovce z ruskojazyčné oblasti, připravující je na obtížné misionářské poslání v zemi, v níž vládne pravoslavi). Studia ukončil s hodnocením „magna cum laude“ a v den Božího narození roku 1936 byl biskupem Alexandrem Evreinovem vysvěcen na kněze. Díky znamenitému intelektu se před ním otvírala zářivá kariéra prvotřídního teologa v samém středu křesťanského světa. P. Teodor si však vyprosil návrat do zapadlého koutku ČSR, z Prahy dosti prezíraného. Chtěl sloužit.

V rodném kraji dostal na starost správu farnosti sv. Mikuláše v Berezové. O dva roky později (1939) byl povolán do užhorodského semináře, aby zde mladým adeptům kněžství přednášel filosofii a pečoval

o ně z pozice spirituála. Proslul jako náročný profesor, který „do nás, do našich srdcí dokázal vlít základy svých vlastních kněžských postojů, svou zbožnost a dobrotu srdce“, vzpomínal po letech jeden z jeho studentů.

V té době už Podkarpatská Rus přešla kvůli tzv. Videňské arbitráži, přímém to důsledku Mnichovské dohody, do maďarských rukou. Dne 29. září 1944 se P. Teodor stal po smrti biskupa Stojky novým biskupem mukačevské eparchie. Bylo mu 33 let a byl nejmladším katolickým biskupem vůbec. Válka pomalu končila, leč nejhorší období na mladého biskupa i na jeho rodný kraj teprve čekalo.

Poté co Edvard Beneš postoupil Podkarpatskou Rus Stalinovi, se tato část Československa stala na dlouhá desetiletí západní hranicí Sovětského svazu jako součást Ukrajinské socialistické republiky. V předtuše budoucích událostí biskup

Blahoslavený Teodor Romža

Teodor prohlásil: „Co se má stát, to se stane. Mým úkolem je plnit své apoštolské poslání ve svém ovčinci. Nebudu utíkat – ani kdyby mě měli zabít. To přece není ostuda, zemřít pro Krista znamená život věčný.“

Biskup Romža nabádal věřící ke klidu a vyvarování se agrese vůči představitelům nových pořádků, což neušlo komunistickým pohlavárům, kteří v mladém biskupovi viděli svého člověka. Pozvali jej proto na veřejné oslavy VŘSR. Na nich však ve svém projevu jako jediný nevynášel do nebes vymoženosti komunistického režimu, pouze vyjádřil radost ze skončení krvavého válečného konfliktu a vyzval shromážděné k tomu, aby se společnými silami podíleli na odstraňování škod. K biskupovu šoku se však jeho projev v tištěné podobě výrazně lišil od toho skutečného, přímo se to v něm hemžilo chválami na leninskou myšlenku pokroku a její stalinové naplňování v praxi. Jen se značnými obtížemi se mu z velkého gulagu jménem SSSR podařilo poslat do Vatikánu dopis, v němž celou záležitost uvedl na pravou míru. Zároveň též kategoricky odmítl připojit svůj podpis k nadšenému provolání vítajícimu připojení Podkarpatské Rusi k Sovětskému svazu. Zadělal si tím na pořádné problémy.

Soudruzi z toho s konečnou platností vyvodili, že se v mukačevském biskupovi šeredně zmylili. Patrně nevěděli či nepředpokládali, že motto zvolené při kněžském svěcení „*Pane, jsem Tvůj služebník a syn Tvé služebnice*“ má v úmyslu dodržovat po celý svůj kněžský život a nemínil sloužit pánům dvěma. Ještě větší tlak na něj začali vyvíjet v souvislosti s vytyčeným plánem zničit řeckokatolickou církev.

Stalin v druhé polovině války ve snaze přesvědčit západní demokracie o jisté otevřenosti začal mj. podporovat pravoslavnou církev. Prošpikovanou agenty NKVD ji v duchu všesovětské ideje začal protežovat na úkor všech jiných vyznání – zejména na úkor uniátů, kteří byli obviňováni z nepřátelských postojů vůči SSSR a napojení na nepřátelský Vatikán. Věřící byli nuceni pod pohrůzkou násilí či citelných postihů rozjet se s řeckokatolickou církví a přijmout pravoslavi. V první řadě samozřejmě biskupové a kněží. Na 36 % duchovních se bolševikům skutečně podařilo zlomit. Zbytek všemožným tlakům odolával, včetně biskupa Romži,

jenž své rozhodnutí – odmítnout jakýkoli akt byť jen trochu připomínající nakročení směrem k pravoslaví – sdělil osobně samotnému ministru státní kontroly L. Z. Mechlisovi, jednomu z nejbližších Stalinových spolupracovníků a proslulému sadistovi. Do svého deníku si v těch dnech zapsal: „Zrádce za svou zradu očekává odměnu. Zbytečně. Když totiž zradí, státní moc už ho nepotřebuje a odvrhne ho.“

Řeckokatoličtí biskupové ukrajinské církve byli pozatýkáni. Na Podkarpatskou Rus přijel Kremlem vyslaný pravoslavný biskup Nestor Sidoruk. Mnoho řeckokatolických farností bylo násilím přičleněno k pravoslavné církvi. V březnu roku 1946 se 214 odpadlých kněží (z celkového počtu 1270 uniatských duchovních) zúčastnilo pseudosynodu, kde pod bdělým dozorem NKVD odhlasovali připojení řeckokatolické církve k církvi pravoslavné.

To vše biskup Romža pozoroval z Haliče, kde jistý čas pobýval v domácím vězení. Protestoval proti všem těmto aktům. Na oplátku byl obviněn z fašistických tendencí a negativního postoje vůči socialistickému zřízení. Každé obvinění samo o sobě mohlo znamenat trest smrti, přesto se však biskup Romža nebál a bryčkou či autobusem jezdil po své diecézi, aby povzbuzoval na duchu věrné diecézany, kteří se nesklonili před bolševickým bičem. Bylo toho zapotřebí, stupňující se tlak komunistické moci, vedený všemi možnými způsoby, se stával neúnosným. „Pokud se vám nepodaří zachovat církev a vezmou vám ji, nebuďte malověrní!“ povzbuzoval prostý věřící lid. „Každá čistá a věrná duše je církvi Nejvyššího. Modlete se v domácnostech, ve svých rodinách a nikdy se nevzdávejte pravé víry! Lepší je mučednická smrt než zrada Ježíše Krista!“

Lidé za ním šli, povzbuzování jeho odvahou a neohrožeností. Například na pouť do kláštera sv. Eliáše, ostrůvku v pravoslavném moři, jich dorazilo na 20 000 – oproti jiným rokům, kdy jich zde bývalo 5 000. Na jedné mariánské pouti se jich sešlo dobrých 50 000! Na konci obou poutí vyzval mukačevský biskup shromážděné věřící, aby pozvedli pravici a přísahali, že zachovají věrnost církvi až do smrti. Na výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě zasvětil celou řeckokatolickou církev na Ukrajině Mariinu Neposkvrněnému Srdci a její mateřské ochraně.

Není tedy divu, že na seznamu rusínských nepřátel komunistické moci zaujímal Teodor Romža jedno z nejvyšších míst. Na tom nejvyšším se ocitl 15. srpna 1947.

V ten den se konala pouť v mukačevském klášteře basiliánů, který předtím státní moc „zbavila podvratných živlů“, tj. basiliánských mnichů, kteří všichni do jednoho odmítli přestoupit na pravoslaví. Do uprázdněných prostor starobylého kláštera byli přivezeni pravoslavní mniši a právě jejich jménem zvala komunistická média už měsíc dopředu na tuto pouť věřící. Biskup Romža nedostal povolení od úřadů na ní vystoupit.

Toho dne přišlo na tradiční pouť přes 80 000 řeckokatolických věřících. Mohutné procesí vítali krom tajných i uniformovaných policistů rovněž pravoslavní biskupové a několik zběhlých kněží uniatských, aby společně slavnostně oznámili světu spojení obou církví. Když tu náhle...

...se z věži všech uniatských kostelů rozezněly zvony a celé procesí se jako jeden muž, aniž by k tomu dal kdokoli pokyn, otočilo a odešlo pryč. Naprosté fiasko plánované akce definitivně rozhodlo o osudu biskupa Teodora Romže – zvláště když ve svém pastýřském listě čteném ve všech uniatských kostelích hovořil o „zářící mučednické koruně“.

Měl daleko do naivního prostoduchého člověka. Moc dobře věděl, že dříve nebo později komunisté udeří a pokusí se jej odstranit. Snažil se tedy udělat, co se udělat dá. Už dříve vysvětil na pomocné biskupy dva kněze – Stefana Bendase a Oleksandra Chiru, aby diecéze jeho případnou smrtí nepřišla o pastýře. Jak velmi byla jeho prozíravost na místě, se brzy ukázalo. V létě ještě stihl vysvětit 30 nových kněží. Ale nit držící pověstný Damoklův meč nad jeho hlavou se už pomalu přetřhávala.

Když se 27. října 1947 vracel ze svěcení jednoho kostela, narazilo do jeho bryčky u vesnice Ivanivka plnou rychlostí nákladní auto. Biskup Romža a čtyři kněží, kteří jej doprovázeli, vypadli z převrácené bryčky, načež se na ně vrhla osádka nákladního auta tvořená příslušníky NKVD a začala je hlava nehlava mlátit železnými tyčemi a kolbami pušek. Nebohé kněze zachránil až příchod vesničanů přivo-

laných třeskem, který způsobila srážka, a rykem dokonávajících koní.

Mladý mukačevský biskup byl převezen s přeraženou čelistí, vymláčenými zuby a četnými podlitinami na hlavě a obou rukou do nemocnice v sídelním městě jeho diecéze. Byl operován a po operaci se jeho stav začal zlepšovat. Dokonce mohl jednomu z kněží, kteří jej přišli navštívit, namáhavě říct: „*Trpět a prolévat krev za Pánu, za víru ve svatou církev katolickou – to je štěstí a velká pocta.*“

Dne 31. října se Teodor Romža vyzpovídal a také přijal svátostného Krista. Odpuštěl rovněž všem svým nepřátelům. Celou dobu u jeho lůžka pobývaly řeholnice – jednak aby svému pastýři mohly kdykoli posloužit, jednak aby se za něj ve dne v noci modlily. V noci onoho 31. října jim ale ředitel nemocnice dr. A. I. Bergman nařídil biskupův pokoj opustit. Následně do pokoje vešel sám se zdravotní sestrou, kterou v nemocnici až dosud nikdo neviděl.

„*Ó Ježíši!*“ zaslechl přes tenkou stěnu ve vedlejšímu pokoji ležící P. Baczyński, jenž byl spolu s biskupem hospitalizován po atentátu na jejich skupinku. Pak bylo v nočním tichu slyšet dr. Bergmana říkat do telefonu: „*Úkol splněn.*“ V noci na 1. listopad, asi půl hodiny po půlnoci, biskup Teodor Romža zemřel.

Jak prozrazují archivy tajných služeb, příčinou smrti nebylo, jak stojí v oficiální pitevní zprávě, těžké poranění lebky a mozku způsobené autonehodou, nýbrž otrava jedem zvaným kurare, připraveným ve speciálních laboratořích NKVD, který mu aplikovala ona falešná zdravotní sestra jménem Odarka. Plán na odstranění nepohodlného biskupa vymyslel P. A. Sudoplatov, obávaný generál NKVD, za jeho provedením stál Nikita Chruščov poté, co mu jej schválil sám Stalin, aby bylo zničeno „*teroristické hnízdo Vatikánu v Užhorodě.*“

Zavražděný biskup Teodor Romža byl o tři dny později pohřben v užhorodském chrámu Povýšení svatého Kříže. Dne 27. června 2001 jej papež Jan Pavel II. ve Lvově beatifikoval.

Nejméně 128 rusínských uniatských kněží prošlo bolševickými žaláři a gulagy. Probíhá beatifikační proces dalších 76 kněží-mučedníků z mukačevské eparchie, kteří v nich přišli o život.

Zmrtvýchvstání je naše víra, shledání naše naděje

Zemřeme „smrtelně jistě“

V listopadu, měsíci „Dušiček“, si při pohledu na hroby našich milých zesnulých znovu uvědomíme, jak pomíjivý je náš život na zemi. „Na zemi jsme jenom hosty.“

Svatý Augustin řekl jednou v tomto smyslu: Když přijde člověk na svět, můžeme mít o něm mnoho domněnek: možná bude tento člověk jednou krásný nebo také nebude, možná bude slavný nebo také ne; možná se dožije stáří nebo zemře už mladý, ale o nikom nemůžeme říci, že možná umře. Smrt patří k životu.

Před smrtí jsme si všichni rovni

Tváří v tvář smrti jsou si všichni lidé rovni. Bohatí a chudí, spravedliví i nespravedliví – všichni musí jednou zemřít, v hodinu, kterou si nikdo sám nestanoví a kterou zná jenom Pán Bůh!

V roce 1989 zemřela Zita, poslední císařovna Rakouska, ve stáří 97 let. Nádherný pohřební průvod s tělesnými pozůstatky ženy, která žila velmi prostě a v ústraní, došel ke kapucinskému klášteru ve Vídni. Tu zaklepal ceremoniář na dveře císařské hrobky Habsburků.

Strážný se ptal zevnitř: „Kdo si žádá vstoupit?“

Ceremoniář: „Zita, císařovna Rakouska, korunovaná královna Maďarska, královna Čech, Dalmácie, Chorvatska... z Jeruzaléma; arcivévodkyně rakouská; velkovévodkyně toskánská a krakovská; vévodkyně Lotrinska, Salzburgu..., Korutan...; velkokněžna Sedmihradska, markraběnka Moravy; vévodkyně Horního a Dolního Slezska...; knížecí hraběnka z Habsburgu a Tyrol...; kněžna z Tridentu a Brixenu; markraběnka Horní a Dolní Lužice...; princezna portugalská.“ (Celkem 54 titulů!)

Strážce: „Neznám takovou!“

Ceremoniář klepal třikrát na bránu.

Strážce zevnitř: „Kdo žádá vstup?“

Ceremoniář: „Zita, Její Majestát, císařovna a královna!“

Strážce: „Neznáme ji!“

Znovu klepe ceremoniář třikrát.

Strážce: „Kdo žádá vstup?“

Ceremoniář: „Zita, smrtelný, hříšný člověk.“

Strážce: „Tak ať vstoupí dovnitř.“

A obě vysoké brány otevřely současně křídla dveří.

Na konci našeho života bude platit jenom to, co má hodnotu také před Bohem. Ne to, co jsme a co máme, co si lidé o nás myslí a říkají, ne to, jak vypadáme – nýbrž jenom to, za co nás považuje Bůh a co jsme udělali dobrého z lásky. V okamžiku smrti se najednou všechno vidí jinak: Velký španělský spisovatel, Lope de Vega (1562–1635), ležel na smrtelné posteli. Jeho život se mu promítal jako film: měl mnoho úspěchů a byl po celý život zahrnován poctami. Lidé byli nadšeni z jeho více než tisíce divadelních her. Žil jenom pro úspěch – neměl by být na konci tak úspěšného života spokojen?

Když se blížila jeho poslední hodina, viděl věci náhle jinak. Ale lékař, který o něho pečoval, mu říkal s obdivem: „Vy můžete šťastně zemřít. Svět na vás nezapomene. Vstoupíte do dějin jako velikán.“

„Pane doktore,“ říkal umírající, „teď to vidím tak: Před Bohem je velký jenom ten, kdo má dobré srdce. Jak rád bych teď oželel všechny pochvaly svého celého života, kdybych za to mohl udělat jenom jeden jediný dobrý čin navíc.“

Bůh se nás nebude ptát na naše IQ, na naše tituly, na náš majetek – ne, před ním jsme si všichni rovni. Před ním platí naše láska.

Jedna ruská legenda vypráví: „Hled, Pane, dodržoval jsem tvůj zákon, nevykonával jsem žádné bezpráví, nic zlého nebo zločinného. Pane, moje ruce jsou čisté.“ Bůh odpovídá: „Bezpochyby, ale jsou prázdné.“

Jak často Ježíš napomínal a obžalovával farizeje, zákoníky a vykladače Písma: „Tento lid mě ctí rty, ale jejich srdce je ode mne daleko.“ (Mt 15,8) V takzvané řeči o posledním soudu říká Ježíš: „Vpravdě vám říkám, pokud jste to udělali jednomu z těch nejmenších mých bratrů, mně jste to udělali.“ (Mt 25,40)

Matka Tereza nazývala následující slova Ježíšova „evangeliem pěti prstů“: vypočítávala tato slova Páně na pěti prstech: „You-did-it-to-me“ – „to-ty-ji-mi-udělal“. Na konci našeho života bude platit láska – a jenom láska.

A útěšná, ale současně děsivá pravda, která z toho vychází: O našem věčném životě se rozhoduje tady na zemi!

Žádný strach z umírání

My křesťané se pokoušíme už v tomto životě žít tak, aby nás smrt nepřekvapila. Existuje staré přísloví, které se stále znova potvrzuje: „Jak člověk žije, tak také umírá.“

Jaká je křesťanská odpověď na tuto pozemskou pomíjivost, která postihuje každého člověka? Existuje další život po smrti? To je opravdu základní a nevyznamnější otázka v životě každého člověka. Je to existenciální otázka v pravém slova smyslu. Týká se nás všech.

Naše víra přisvědčuje dalšímu životu duše po smrti, a má dokonce jistou naději pro tělo: bude vzkříšeno v poslední den, až Kristus znovu přijde ve slávě. Víra v Ježíše Krista nám dává konečně potěšitelnou jistotu, že nejsme vystaveni bez pomoci tělesné smrti, jako by byla jedinou a poslední, kterou bychom měli očekávat na konci svého pozemského života.

Ve Vyznání víry přece říkáme: „Věřím ve... společenství svatých... vzkříšení těla a život věčný“. Společenství svatých, ke kterému jsme také povoláni! Když zvláště v listopadu vzpomínáme na naše zemřelé, tak je naděje ve společenství svatých také pro nás útěchou. Smrt není koncem, nýbrž začátkem vlastního života a uvidíme všechny naše milé jednou v nebi.

Na tomto pozadí ztratíme veškerý strach před umíráním. Smrt není strašidlo nebo kostlivec s kosou. O slavném arcibiskupu milánském, svatém Karlu Boro-mejském, se vypráví, že nějakému umělci zadal úkol, aby namaloval obraz smrti. Za nějakou dobu mu dal malíř skicu. Zobrazil smrt jako kostru s kosou v ruce. Ale s tím biskup nesouhlasil. „Tak nemá smrt malovat,“ vysvětloval jasně, „představ ji jako anděla se zlatým klíčem v ruce.“

Známemu italskému novináři Renzo Allegrimu se jednou podařilo uskutečnit obsáhlé interview se svatou Matkou Terezou z Kalkaty. Na konci tohoto interview se jí ptal: „Matko Terezo, máte strach ze smrti?“ Matka Tereza na něho pohlédla

několika přemýšlivými pohledy a potom se ptala: „Kde bydlíte?“ – „V Miláně.“ – „A kdy se vrátíte zpátky domů?“ – „Doufám, že budu moci odcestovat ještě tuto noc a že stihnu ještě poslední letadlo. Tak bych mohl být už zítra ráno doma.“ – „Vidím, že jste velmi šťastný, že se ještě dnes budete moci vrátit domů a uvidět svoji rodinu.“ – „Ano, jsem už týden pryč.“ – „Je jasné, že se těšíte. Uvidíte svoji ženu a své děti, lidi, které máte rád.“

Matka Tereza počkala několik okamžiků a pak pokračovala: „Vidíte, já bych se mohla těšit stejně jako vy, kdybych mohla říci, že ještě dnes zemřu. Pak bych přišla také domů. Ještě dnes bych uviděla Ježíše. Byla bych ještě dnes v ráji s mnoha lidmi, které mám ráda. Tisíce lidí zemřelo v mém náručí a ti všichni čekají na mě. Jaká radost a jaký svátek bude toto setkání! Jak bych měla mít strach z umírání? Očekávám s radostí den své smrti, protože konečně přijdu domů.“

Novinář k interview připojil, že neslyšel ještě nikdy mluvit Matku Terezu s takovým nadšením. Její oči přímo zářily radostí a nadšením. Obvykle nedávala ráda interview, a když ano, pak odpovídala jenom velice krátce. Ale na tuto otázku přednesla skoro celé kázání.

Toto svědectví Matky Terezy nám má dodat útěchu a naději. Říká nám: Zmrtvýchvstání je naše víra, shledání je naší nadějí.

Ve víře víme: Smrt není konec, ale nová a nádherný začátek. Naši milí zesnuli neodešli navždy „od nás“, nýbrž šli „domů“ – domů k Bohu.

Samozřejmě že tato naděje neodstraní smutek a bolest nebude o to menší, ale budeme je s touto jistotou snadněji snášet.

Truchlíme a jsme smutní, ale přesto se smíme také trochu těšit za naše milé zemřelé. Jejich pozemská pouť, která se často vyznačovala nemocí a utrpením, skončila. Jsou u Boha, který jim dá zasloužený mír a věčnou blaženost. Nebo jak to vyjádřil svatý apoštol Jan: „Setře každou slzu z jejich očí: už nebude smrt; už nebudou pláč, křik a trápení, neboť ten dřívější svět pomínil.“ (Zj 21,4)

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 23/2014 přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu:

„Buď dobré myslí, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“

Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

O přikázáních - Nezabijesh

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

odstranit lidský život, aby se vyřešil nějaký problém? Co si o tom myslíte? Je to správné? (Odpověď: Ne!) Je správné zavolat nájemného vraha, aby se problém vyřešil? (Odpověď: Ne!) Něco takového nelze, není správné zbavit se člověka, byť maličkého, aby se tím něco vyřešilo. Je to, jako bychom si na vyřešení problémů najali nájemného vraha.

Odkud toto všechno pochází? Z hloubi čeho se rodí násilí a odmítání života? Ze strachu. Přijetím druhého totiž vzdorujeme individualismu. Pomysleme například na situace, kdy vyjde najevo, že rodičí se život je nositelem postižení, třeba i vážného. V takových dramatických případech potřebují rodiče skutečnou blízkost a solidaritu, aby se vyrovnali s touto realitou a překonali pochopitelné obavy. Namísto toho se jim často dostává unáhlených rad k přerušení těhotenství, což je slovní obrat pro to, jak s někým přímo skoncovat.

Nemocné dítě, které se jeví jako problém, je ve skutečnosti darem, jímž mne Bůh vymaňuje z egocentrismu a dopřává mi růst v lásce. Totéž platí o každém potřebném člověku na této zemi, senioru vyžadujícím péči, anebo mnoha chudých, kterým se stěží daří jít životem dál. Zranitelný život nám ukazuje východisko, cestu k záchraně z existence zaměřené jen na sebe, a odkrývá nám radost z lásky. Zde bych se rád pozdržel a poděkoval nesčetným dobrovolníkům, silnému italskému dobrovolnickému hnutí, které je nejmohutnější, jež jsem kdy poznal. Děkuji.

Co člověka vede k odmítnutí života? Jsou to modly tohoto světa – peníze (lépe se toho člověka zbavit, protože by to moc stálo), moc a úspěch. Při hodnocení života jsou to chybné veličiny, protože jediným autentickým měřítkem je zde

láska. Láska, jíž Bůh miluje život – to je měřítko. Láska, kterou Bůh miluje každý lidský život.

V čem tedy spočívá kladný smysl přikázání „Nezabijesh“? V tom, že Bůh miluje život, jak jsme před chvílí slyšeli v biblickém čtení. Tajemství života se nám odhaluje tak, jak s ním nakládal Boží Syn, který se stal člověkem a na kříži přijal vyvrženost, slabost, chudobu a bolest (srov. Jan 13,1). V každém nemocném dítěti, slabém starci, zoufalém migrantovi, v každém křehkém a ohroženém životě nás Kristus hledá (srov. Mt 25,34-46), hledá naše srdce, aby v něm vyjevil radost z lásky. Vyplatí se přijmout každý život, protože každý člověk má cenu Kristovy krve (srov. 1 Petr 1,18-19). Nelze pohrdat tím, co Bůh tolik miloval!

Musíme říci mužům a ženám tohoto světa: Neopovrhujte životem! Cizím, ale také vlastním, neboť také na něj se vztahuje přikázání: „Nezabijesh.“ Mnoha mladým lidem je třeba říci – neznevažuj svou existenci! Přestaň s odmítáním Božího díla! Ty jsi Boží dílo! Nepodceňuj se, nepohrdej sám sebou v závislostech, které tě zničí a přivedou ke smrti!

Ať nikdo nepoměřuje život podle klamů tohoto světa, nýbrž ať každý přijme sám sebe i druhé ve jménu Otce, který nás stvořil, Boha milujícího život. To je krásné – řekněme to všichni společně. Bůh milující život. Záleží mu na nás tolik, že za námi poslal svého Syna. „Neboť tak Bůh miloval svět,“ říká evangelium, „že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Kultura pohřbívání umírá v urnách

Jmenovala se Gábina. Na oslavu jejích 18. narozenin přišli její rodiče s překrásným dárkem, který Gábi svým přítelkyním hrdě ukazovala. Byl to diamantový prsten, který zářil na ruce šťastné majitelky.

Ovšemže šla rodina také ještě pojist. Seděli spolu dlouho, povídali si, radovali se z krásného, výjimečného dne. Gábi na něj neměla nikdy zapomenout. Když šla pak do koupelny, odložila si prsten krátce na okraj vany, na chvíli na něj zapomněla, a když ji rozpálenou napadlo, aby si jej zase vzala, ukázalo se, že zmizel navždy. Ve velice krátké době našel nového zájemce. Snad je už na ruce nějaké zlodějky, snad byl již prodán, snad leží v nějaké šperkovnici nebo v sejfu.

* * *

Když jsem asi před rokem mluvila s jedním zaměstnancem pohřební služby, visel na stěně v jeho kanceláři mezi urnami a hrobními lampičkami také plakát – reklama na diamanty z popela zemřelých. Tak byste mohli mít milého zesnulého stále u sebe i po smrti. Tento diamant by byl skvělou upomínkou, cenný a jedinečný. Tak nějak nabádala reklama, abychom z popela mrtvých udělali ještě ně-

co trvalého a krásného. Ostatně nebude to ani příliš drahé, když zákazník na potřeby přispěje v ceně urny.

Až dosud mi připadal pohřební úředník jako solidní, příjemný a zbožný spoluobčan. Na otázku, proč něco takového nabízí, odpověděl slovy, která jsou dnes běžná: Zákazníci si to přejí.

Nehledě na poněkud děsnou otázku, jestli zákazníkem v tomto případě je sám mrtvý – o jehož popel, důstojnost a mrtvolný klid se jedná – nebo dědici, ta otázka dala nedobrovolně vzniknout v mé hlavě scéně, která také příliš nepotěší: Co když teď třeba nějaký nepřilíšen oblíbený člověk – možná jako za trest – musí chodit na ruce dědičky jejími všedními dny? Co když ostatky nějaké zbožné ženy, jejíž duše je už delší dobu v nebi, spočívají na ruce nějaké lehké ženštiny, která čeká na okraji zídky na frajera? ...

V dnešní době se toho mnoho, příliš mnoho ztrácí. Ztrácí se po staletí vypěstovaná kultura pohřbívání, která se sice už mrtvých nedotýká, ale život pozůstalých zcela mění. Velmi mnoho lidí umírá v domovech a nemocnicích bez útechy něčí milující ruky. Velmi mnoho lidí umírá bez dotyků s Bohem, bez zaopatření svátostí nemocných.

Myšlenka, abychom po smrti nebyli nikomu na obtíž, vede k pohřbívání pod stromy urnových hájů. A přesvědčení, že pes je lepší než člověk, nás přivedlo k tomu, že se v některých obcích nechávají pohřbit do jednoho hrobu s jezevčíkem Valdíkem. A zatímco počet anonymních pohřbívání přibývá, můžeme na hřbitovech zvířat obdivovat náhrobní kameny milovaných čtvernožců, jejichž uctívaná památka se uchovává. Jsou to smutná svědectví velké osamělosti nebo pomýlené lásky.

Zcela jiné jsou staré krásné hřbitovy s jejich rozmanitostí působivých křížů, soch a náhrobků, které mluví o nezničitelné naději. Na aschaffenburgském staroměstském hřbitově uvidíme hned u vchodu hrob básníka Klementa von Brentana. Poblíž na levé straně jsou pohřbeny rádové sestry, které vyučovaly generace děvčat. Z náhrobních křížů kněží můžeme vyčíst část dějin našich farností. A ovšem při procházce po ztichlém hřbitově můžeme vzpomínat pod stromy na mnohé známé: na zubního lékaře, který nezanechal příliš dobré vzpomínky – pokoj jeho duši. Na ředitelku školy, kterou nezajímalo zalomený klíč, ale byl pro ni důležitý genitiv (druhý pád) v popisu nehody. Na učitele, který uměl až k absurdnosti citovat reklamní slogany. Na profesora z kliniky, na prodejce deštníků, na továrníka s koženým zbožím, který se zastřelil – také jeho duši pokoj –, na milého jáhna.

Hřbitovy – to jsou místa smíření, vnitřního míru, milých vzpomínek na ty, kteří nás přešli a se kterými se snad u Boha setkáme. Jsou to pozemské čekárny na ukončení života.

Ježíš byl po utrpení Velkého pátku uložen do hrobu, který si nechal připravit obdivovatel jeho učení. Pak jej daroval mrtvému Mistrovi.

Stále přicházejí po staletí nesčetní lidé v Jeruzalémě na toto místo – protože Ježíš vstal z hrobu a protože smrt není nikdy konec.

Hroby na hřbitovech tohoto světa nám to připomínají.

*Z Der Fels 4/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Celosvětová síť modlitby s papežem

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu například ve zprávách na www.radiovaticana.cz.

ÚMYSLY SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA SVĚŘENÉ CELOSVĚTOVÉ SÍTI MODLITBY S PAPEŽEM (APOŠTOLÁTU MODLITBY) - LISTOPAD 2018

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Ve službě míru a pokoje – aby jazyk srdce a dialogu vždy převážil nad jazykem zbraní.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Aby naše představa o Bohu vycházela ze zjevení obsaženého v Písmu a utvářela nás v radostné a svobodné Boží děti.

Srdce fatimského poselství: Neposkvrněné Srdce Panny Marie (4 – dokončení)

„Srdcem“ fatimského poselství je Srdce: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Co vlastně toto Srdce je? Co to znamená, že se mu zasvěcujeme? Můžeme se vůbec Mariinu Srdci zasvěcovat a není zasvěcení vyhrazeno pouze Bohu? Co toto zasvěcení doprovází a co je jeho plodem? Na všechny tyto otázky se pokouší odpovědět následující úvaha.

Zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie⁽¹⁾

Podstata zasvěcení obecně

Když se tedy zasvěcujeme Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, zasvěcujeme se všemu tomu, na co toto Srdce ukazuje a co symbolizuje: nejvyšší hluboké a vroucí lásce Panny Marie, doprovázené jejími ostatními cítěním a ctnostmi, a vpsledku její osobě. Co to však znamená, že se mu zasvěcujeme? Co je to vlastně, zasvěcení neboli konsekrace (*consecratio*)? Zasvěcení můžeme chápat v širším nebo v přísném slova smyslu. V prvním případě – v širším slova smyslu – má zasvěcení poměrně široký význam: může vyjadřovat prostý projev úcty či lásky nebo zasvěcení činností, či dokonce celého života určitému poslání, ideálu, osobě. Tak např. říkáme, že někdo zasvětil svůj život svému lékařskému či učitelskému povolání nebo jiný (již zesnulý otec Ambrož Svatoš OP) svatě Zdislavě a jejímu svatořečení.

Pak zde máme druhý význam pojmu zasvěcení – zasvěcení čili konsekraci v přísném slova smyslu – a v tomto případě se jedná o něco velmi specifického a vyhraněného, totiž o úplné odevzdání naší osoby a její svobody do rukou druhého, jehož plnou vládu nad sebou uznáváme a přijímáme. Chápeme-li zasvěcení v tomto významu, je jasné, že je vyhrazeno samotnému Bohu. Důvodem je důstojnost lidské osoby, rozumové a svobodné, která nad sebou nemůže uznávat jiného absolutního vládce než samého Boha, jenž se nazývá a skutečně plně je Pánem. Podobně jako klanění (*latrerie*) náleží jedinému Bohu, vztahuje se zasvěcení pouze k Bohu jako nejvyššímu Pánu všeho. Andělům a svatým v nebi prokazujeme úctu, ale ani se jim neklaníme a ani se jim v přísném slova smyslu nezásvěcujeme.

Zasvěcení Panně Marii je zasvěcením v pravém slova smyslu

Jak je tomu v případě Panny Marie? Hovoříme-li o zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, myslíme tím zasvěcení jen v širším významu, nebo konsekraci v přísném slova smyslu? Podle toho, co jsme právě uvedli, se zdá, že jde o zasvěcení v prvním, širším významu. Bude-li zasvěcení Mariinu Srdci chápat jen takto, nepůsobí to sice žádné těžkosti, ale na druhé straně to nevysvětluje, proč právě toto zasvěcení Panna Maria ve Fatimě tak zdůraznila.

Jak už bylo řečeno, výzev Matky Boží ve Fatimě uposlechl papežové, zvláště ctihodný Pius XII. a sv. Jan Pavel II., a na jejich základě zasvětili lidstvo a zvláštním způsobem Rusko jejímu Neposkvrněnému Srdci. Zkoumáme-li slovní formulace, které tyto papežové při zasvěcení použili, je patrné, že zamýšleli a uskutečnili konsekraci v přísném slova smyslu, a že jí tedy v tomto smyslu žádala také samotná Panna Maria ve Fatimě.

Zasvěcení v duchu fatimských výzev je tudíž třeba chápat tak, že skrze něho odevzdáváme svou osobu a její svobodu rukou Panny Marie, jejíž plnou moc a vládu nad námi uznáváme a přijímáme. Vždyť již v mnoha jazycích je Panna Maria nazývána „Naší Paní“ (*Notre Dame* francouzsky, *Our Lady* anglicky, *Nuestra Señora* španělsky, *Nostra Signora* italsky atd.), či dokonce – v němčině – „Naší milou Paní“ (*Unsere liebe Frau*). Takto chápané zasvěcení – na rozdíl od zasvěcení pojímaného v širším významu – však může vyvolávat a skutečně vyvolává nemalé námity: Co k něčemu takovému Pannu Marii opravňuje? I když platí slova sv. Tomáše Akvinského o tom, že důstojnost Matky Boží je taková, že má „jakousi nekonečnou hodnotu z nekonečného dobra, jímž je Bůh“⁽²⁾, přesto nepřestává být

pouhým člověkem, tvorem. Nepopíráme tak to, co jsme uváděli výše o vyhrazení konsekrace jedinému Bohu, a nedopouštíme se rouhání?

Královská důstojnost Panny Marie

V reakci na uvedené námity je potřebné nejprve objasnit, v jakém smyslu je Panna Maria Královnou, protože její královská moc odůvodňuje zasvěcení jí v pravém slova smyslu. Zde nám může opět posloužit analogie neboli podobnost s Pánem Ježíšem Kristem, totiž podobnost s jeho královskou důstojností a mocí. Jak zdůraznil papež Pius XI. ve své encyklice *Quas primas*, kterou v roce 1925 ustanovil v církvi svátek Krista Krále,⁽³⁾ má Pán Ježíš vrozenou královskou moc na základě toho, že jeho lidství je spojeno s jeho božstvím v jeho jedině božské osobě (čili na základě toho, co odborně nazýváme hypostatickou unií), a především získanou královskou moc na základě své vykupitelské oběti na kříži. Obdobně Maria, jak pro změnu ukazuje ctihodný papež Pius XII. ve své encyklice *Ad caeli Reginam* z roku 1954,⁽⁴⁾ má vlastní královskou moc a důstojnost na základě toho, že je Matkou Boží, a především na základě toho, že zcela mimořádným způsobem spolupracovala na našem vykoupení, zvláště když stála pod křížem. Je tedy Královnou především v důsledku toho, o čem tak hluboce učí II. vatikánský koncil: „Tak se také blahoslavená Panna ubírala cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu, spolu se svým jednorozným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabít obětní dar, který ona zrodila.“⁽⁵⁾

Je-li Kristus na prvním místě Králem, protože „nás miloval a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi

příjemnou“ (Ef 5,2), je Maria obdobně především Královnou, jelikož „nás milovala a vydala svého božského Syna za nás jako dar v obět“.

Shrneme-li, co jsme si doposud říkali, je Panna Maria skutečnou Paní a Královnou a my se jí můžeme ve vlastním smyslu slova zasvětit, protože je Matkou Boží, a zvláště proto, že je Spoluvykupitelkou, čili tou, která zcela jedinečným způsobem spolupracovala s Kristem na díle našeho vykopení.

Závislost zasvěcení Panně Marii na zasvěcení Bohu

Toto položení základního kamene, který odůvodňuje zasvěcení Panně Marie, vyžaduje ještě některá další upřesnění, jimiž se doplňuje odpověď na zmiňované námitky. Královská moc Panny Marie a její podíl na našem vykopení nestojí *vedle* královské moci a vykupitelského díla Ježíše Krista, ale *takřikajíc uvnitř* nich: to, čím je Kristus v plnosti – Králem a Vykupitelem –, je Maria jako Královna a Spoluvykupitelka pouze *účastí* na této plnosti. Jinak řečeno, Maria, Královna a Spoluvykupitelka, nestojí na stejné úrovni ja-

ko Kristus, Král a Vykupitel, ale pod ním a v úplné závislosti na něm.⁽⁶⁾

Podobně zasvěcení Panně Marii, které odpovídá Mariině královské moci, vyplývající z jejího spoluvykupitelství, nestojí vedle konsekrace Bohu či Ježíši Kristu, ale uvnitř této základní konsekrace, neboť je účastí na ní; nestojí na stejné úrovni jako zasvěcení Bohu či Ježíši Kristu, ale pod ním, v závislosti na něm a v zacilenosti k němu jako ke svému poslednímu cíli.⁽⁷⁾ To je ostatně vyjádřeno souvztážeností mezi zasvěcením Bohu či Kristu a klaněním na jedné straně a mezi zasvěcením Panně Marii a zvláštní úctou k ní, nazývanou *hyperdulii* – nikoliv však klaněním – na straně druhé. S tím pak souvisí, že zasvěcení Panně Marii není nezávislé na základní křestní (či následně řeholní) konsekraci Otcí, Synu a Duchu Svatému,⁽⁸⁾ ale pouze činí více výslovnou a jasnou mariánskou dimenzi, která je již v této křestní (či řeholní) konsekraci více či méně zavinutě přítomna.

Smysl zasvěcení se Panně Marii

Ukázali jsme si, v čem spočívá podstata zasvěcení Panně Marii, a odpově-

děli na námitky proti němu. Může se však objevit další námitka a otázka: Má to vůbec smysl zasvěcovat se Panně Marii? Vždyť, ať chceme či nechceme, má stejně nad námi vládu a je naší Královnou. Obdobná námitka může ostatně vystat i vzhledem k zasvěcení samotnému Bohu či Kristu. V odpovědi na ni lze říci, že Maria má sice vládu nad námi ještě před naším zasvěcením, ale nevyžaduje ji násilím, a tak je pro nás jakožto lidi nesmírně důležité a potřebné, abychom tuto její vládu vědomě a svobodně uznali a přijali. Připomíná nám to obrazné tvrzení sv. Tomáše Akvinského o tom, že Bůh (a obdobně Maria) všechno řídí jako otroky, avšak nás, lidi, jako pány.⁽⁹⁾

Zasvěcení se Mariinu Srdci-lásce

To, že se zasvěcujeme nejenom Panně Marii obecně, nýbrž jejímu Srdci, vyjadřuje, že se nejedná pouze o úkon spravedlnosti, jímž uznáváme moc Panny Marie nad námi, ale na prvním místě o úkon lásky, jímž odpovídáme na její lásku. Vždyť Maria je nejenom Královna, ale také Matka: Královna, která vládne se srdcem Matky; Matka, která miluje

Mladým křesťanům na Východě hrozí islamizace

„Jako všichni mladí lidé na světě také blízkovýchodní křesťané očekávají, že tato synoda zodpoví jejich konkrétní otázky a objasní, jak může církev ztělesňovat Ježíše, který je Spasitel a nejlepší přítel mladých duší,“ řekl v Římě syrsko-katolický patriarcha Ignác Youssif III. Younan na biskupské synodě o mladých lidech.

„Mladým lidem z Blízkého východu bych rád opětovně vzkázal, že na ně církev myslí. Očekává od nich, že znovu vloží naději v Ježíše, navzdory noční můře, která ochromila naše křesťanská společenství v Iráku, Sýrii a dalších blízkovýchodních regionech. Sýrie už skoro osm let snáší nespravedlivou válku. Nebude jednoduché, aby se mladí lidé, kteří našli útočiště v Libanonu, do své vlasti brzy vrátili, protože boje nadále pokračují v různých částech země. Jako pastýři usilujeme o to, aby pochopili, že také v těchto velmi těžkých dobách jsme Ježíšovými svědky. Na blízkovýchodní křesťany se zapomně-

lo kvůli oportunistu několika zemí, které mají na mezinárodní scéně důležitou roli. Sýrie a Irák byly země s civilizačním, kulturním, vzdělanostním a jazykovým bohatstvím – nezapomínejme, že Ježíš, Panna Maria a Ježíšovi učedníci mluvili syrskou aramejštinou. Svět nás opustil, ale přesto se snažíme do duší mladých lidí vnášet naději a důvěru,“ uvedl pro Vatikánský rozhlas syrsko-katolický patriarcha.

Na problém křesťanských uprchlíků v Turecku upozornil v rozhovoru s Vatikánským rozhlasem rovněž apoštolský vikář Anatolie, biskup Paolo Bizzetti. Do této země se uchýlily tisíce mladých křesťanských uprchlíků, o které se církev nestará:

„Lidé, kteří tu pro ně začali pracovat, postupně odcházejí, a uprchlíci, kteří už ztratili všechno kvůli Kristu, tak prožívají nové drama – vnímají, že ti, kdo by je měli podporovat, je zcela opustili. Mladí blízkovýchodní křesťané také nechápou, proč

se pro ně brány Západu zavřely – právě pro ně, kteří přišli o všechno, aby obhájili svou svobodu a identitu. Jako to, že Západ, který na druhé straně prožívá krizi kvůli nízké porodnosti, není schopen přijmout tyto odvážné mladé lidi a západní církve jsou vůči nim hluché? Stěžujeme si na to, že máme v kostelech málo mladých lidí, a tady jsou tisíce mladých, kteří by rádi v církvi našli svůj domov a rodinu, a to zejména v zemi, kde tvoří nepatrnou menšinu a nemají možnost studovat ani pracovat. Chybí nám kněží, řeholnice, pastýři. Ti mladí lidé velice riskují. My se v Evropě obáváme islamizace, ačkoli tady máme mladé křesťany, kteří by chtěli zůstat věrní své víře a kteří se, když se jim nebudeme náležitě věnovat, za několik generací přizpůsobí kontextu, ve kterém jsou nuceni žít,“ řekl italský jezuita působící v Turecku.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
12. října 2018

s mocí Královny; Královna a Matka milosrdenství, jak ji vzýváme v modlitbě *Salve Regina*. A co je výmluvnějším znamením a vyjádřením této Mariiny lásky, vyvolávající odpověď naší lásky a zasvěcení, než právě její Neposkrvněné Srdce? Jedná-li se o úplné odevzdání naší osoby, jak bylo řečeno, můžeme také říci, že zde jde o odevzdání našeho srdce Srdci Panny Marie.

Zdůraznění Mariina Srdce v zasvěcení nejsvětější Panně také ukazuje na prvenství lásky v tom, na čem se toto zasvěcení zakládá, totiž v její královské moci, vycházející z jejího božského mateřství a spoluvykupitelství: Maria je Královna, Matka a Spoluvykupitelka především jako ta, která miluje.

Doprovod zasvěcení Mariinu Srdci

Se zasvěcením Mariinu Srdci jsou pak spojeny některé skutečnosti, které z tohoto zasvěcení vyplývají a jsou jeho nutným doplněním. Nejprve se jedná o oddanou podřízenost, kterou se podporujeme nebeské Královně podobně jako středověcí rytíři své paní a jež je spojena s důvěrou, neboť Maria není nějaká despotická vládkyně, ale Paní tak dobrá a laskavá.

Doplněním mariánské konsekrace je dále smír a pokání. Jsou zde hříchy, které se přímo obracejí proti Panně Marii a jejímu Srdci, a na smír za něž se má podle zmiňovaného zjevení v Pontevedra konat pobožnost pěti po sobě jdoucích prvních sobot. Ale můžeme říci, že všechny hříchy se určitým způsobem dotýkají Mariina Srdce, neboť je tak spojeno s Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým, že s ním tvoří takřka jediné srdce.

Dalším důsledkem zasvěcení Srdci Panny Marie je její následování, napodobování jejich ctností, její svatosti. Zvláštním světlem, které přitahuje k následování, zde září čistota: vždyť hovoříme o *Neposkrvněném Srdci* nebo také o *panenském Srdci*.

Sjednocení se Srdcem Mariiným a Ježíšovým

A co je plodem zasvěcení Panně Marii, vyjadřujícího lásku k ní a nerozlučně spojeného s podřízeností, důvěrou, pokáním a následováním? Je to sjednocení s Pannou Marií: jednota našich srd-

cí a Srdce Panny Marie, jednota jejich myšlení, vůle a úmyslů. Dvoji formulace sv. Pavla: „Kristus v nás“ a „my v Kristu“, má tak mariánskou obdobu: „Maria v nás“ a „my v Marii“; „Maria v našem srdci“ a „my v Mariině Srdci“.

Maria nás tak připojuje ke svému klanění, prosbě a oběti a my se připojujeme k nim. Z Mariina Srdce vystupují neustále k Bohu jako vonné kadidlo klanění a prosby a ono celé je obětí, celopalem. Když se podle jejího vzoru klaníme, prosíme a obětujeme a spojujeme tyto své úkony klanění, prosby a oběti, často samy o sobě velmi ubohé, s úkony jejími i s úkony jejího božského Syna Ježíše Krista, stávají se v Božích očích něčím velmi cenným a duchovně plodným: něčím, čím výrazně přispíváme k záchraně světa, míru na zemi a věčné spáse lidí.

Závěr: slova sv. Hyacinty o Mariině Srdci

Co uvést na závěr? Tou nejlepší pečeti naší úvahy o Neposkrvněném Srdci Panny Marie jako srdci Fatimy mohou být slova sv. Hyacinty, pro níž Neposkrvněné Srdce bylo „vášní“. Na sklonku svého života, před svým odchodem do nemocnice v Lisabonu, řekla Lucii: „Už to nebude dlouho trvat a půjdu do nebe. Ty zůsta-

neš zde, abys řekla lidem, že Bůh chce zavést ve světě úctu k Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Až přijde čas o tom mluvit, neskrývej se. Řekni všem lidem, že Bůh nám udílí milosti skrze Neposkrvněné Srdce Mariino; že je lidé mají jeho prostřednictvím vyprošovat; že Srdce Ježíšovo chce, aby vedle něho bylo uctíváno Neposkrvněné Srdce Mariino; že si lidé vyprosí mír od Neposkrvněného Srdce Mariina, neboť Bůh mu jej svěřil. Kéž bych jen mohla do srdcí všech lidí vnést oheň, který hoří v mém nitru a jenž působí, že tolik miluji Srdce Ježíšovo a Srdce Mariino!“⁽¹⁰⁾

* * *

PhDr. ThLic. Štěpán Maria Filip, Th.D., je členem české provincie dominikánského řádu. Vyučuje dogmatickou teologii jako odborný asistent na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci, jako pozvaný profesor (*professore invitato*) na Papežské univerzitě sv. Tomáše Akvinského (*Angelicum*) v Římě a jako lektor na domácím studiu trapistického klášteřa Matky Boží v Novém Dvoře. Byl prvním předsedou a je členem České christologicko-mariologické akademie. Od května tohoto roku je členem Světového apoštolátu Fatimy.

Poznámky:

⁽¹⁾ Tato poslední část úvahy vychází do značné míry z autorova článku: „Zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie“. In: *RC Monitor*, 9, č. 22 (2012), s. 10–14, který byl pro změnu značně inspirován již zmiňovaným dílem J. M. Bovera: *El mensaje de Fátima*.

⁽²⁾ *Summa theologiae* I, q. 25, a. 6, ad 4: „[...] quandam dignitatem infinitam, ex bono infinito quod est Deus.“

⁽³⁾ In: *AAS*, 17 (1925), s. 593–610 (čes. vyd.: Přel. Antonín Čala. Olomouc, Matice cyrilometodějská, 1930).

⁽⁴⁾ In: *AAS*, 46 (1954), s. 625–640.

⁽⁵⁾ Věřoučná konstituce o církvi *Lumen gentium*, č. 58.

⁽⁶⁾ Tak byl pojem Spoluvykupitelky (*Corredemptrix*) v katolické tradici vždy chápán a toto jeho pojetí plně ospravedlňuje jeho užívání, přestože nechybějí hlasy proti němu. Ostatně i tak vznešený a zaužívaný mariánský titul, jakým je Matka Boží (*Theotokos*), může být sám o sobě, bez náležitého upřesnění, špatně chápán.

⁽⁷⁾ Odborně řečeno, když užíváme pojem *zasvěcení* ve vztahu k Bohu či Kristu a ve vztahu

k Panně Marii, nemá jednoznačný význam, ale význam analogický. Jedná se o tzv. analogii proporce či atribuce, kde úlohu hlavního analogátu (*analogatum princeps*) zaujímá zasvěcení Bohu či Kristu a úlohu menšího analogátu (*analogatum minor*) zasvěcení Panně Marii, neboť na základním zasvěcení Bohu závisí a směřuje k němu jako k cíli.

⁽⁸⁾ Původní význam křestního příkazu: „křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého“ (Mt 28,19), spočívá ve křtění „do jména“, tj. v zasvěcení Otci i Synu i Duchu Svatému.

⁽⁹⁾ Srov. In *Orationem Dominicam videlicet „Pater noster“ expositio*. In: S. Thomas Aquinas: *Opuscula theologica*. Vol. II: *De re spirituali*. Ed. Raimundo M. Spiazzi. 2. ed. Taurini - Romae: Marietti, 1972, č. 1028: s. 222 (čes. vyd.: *Výklad modlitby Páně čili „Otčenáš“*, č. 10. In: Sv. Tomáš Akvinský: *Výklad modliteb*. Přel. Tomáš Bahounek. Olomouc, Matice cyrilometodějská, 1993, s. 9–10).

⁽¹⁰⁾ „Vzpomínka třetí“, 9. In: *Sestra Lucie hovoří o Fatimě*, s. 118–119.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (29)

4. Věrohodnost (Šestá část)

V roce 1952 doktor Alliney⁽¹⁾ po pěti letech zkoumání a ověřování zdravotního stavu uzdravených publikoval knihu, v níž předkládal čtrnáct případů uzdravení, „která nemohou být vysvětlena ve světle vědy“. V rychlosti zde projdeme ty nejpodivuhodnější (z důvodů anonymity doktor Alliey uvádí pouze iniciály protagonistů, ale jejich ověření je uchováno na římském vikariátě nebo u bratří minoritů).

Patnáctiletá C. L. si v červenci 1947 rozřízla nožem šlachy prostředního prstu pravé ruky. Doktor Sanguinardi potvrdil, že nemohl vykonat chirurgickou operaci, kterou by sešil dva pahýly prstu, neboť rána nepřestávala hnisat ještě několik týdnů po nehodě. Následujícího 2. září děvče aplikovalo na ránu trochu zeminy z jeskyně a ihned pocítilo zvláštní bolest, avšak poté se rána uzdravila a prst začal znovu normálně fungovat, jak to dosvědčuje potvrzení téhož lékaře. Doktor Alliney to komentuje:

„Víme, že uříznutá šlacha se nikdy nemůže znovu spojit bez tenografie [zárok, kterým se sešívají dva šlachové segmenty – pozn. autora], která by v tomto případě byla obtížná a snad bezvýsledná, neboť již po několika měsících byly pahýly šlachy obklopeny vyměšováním hnisu se všemi zhoubnými následky, které jsou dobře známy.“

Další případ doktora Allineyho: Po třech letech silných bolestí páteře, kte-

ré různé rentgenové snímky navzdory mladému věku pouhých třiceti pěti let připisovaly postupnému zhoršování stavu bederních obratlů, se doktor C. M. dne 15. ledna 1948 odebral do jeskyně a setrval zde více než tři hodiny v intenzivní modlitbě. Znenadání zaznamenal lahodný pocit zdraví a odeznění bolesti. Den poté se sem vrátil, aby zde na výraz díky zanechal svůj ortopedický korzet, který již nepotřeboval. Profesor Eugenio Milani, pionýr radiologie v Itálii a vyučující na univerzitě v Římě, tři měsíce předtím diagnostikoval:

„Anomalie vysokého stupně přechodných bederních obratlů: bočních kloubových faset mezi III. a IV.; IV. bederní má charakteristiky V.; V. bederní přijal za své charakteristiky I. sakrálního; na boku redukce fyziologické lordózy.“

Když se profesor Milani díval na nový rentgenový snímek z 22. ledna 1948, uznal, že neuvěřitelně „zmizely všechny artritické známky, které byly zaznamenány na předchozích rentgenogramech, a také zakřivení na boku jsou normální. Závěr: stav se tudíž vrátil do normálu.“

Šestadvacetiletá C. B. na podzim 1947 začala pociťovat bodání v pravém ěadru a zaznamenala postupný růst dvou uzlin. Zvláště ji také znepokojovalo krvácení prsní bradavky. Podstoupila biopsii, která jí diagnostikovala rakovinu, jejíž odstranění by si vyžadovalo úplné vyříznutí prsu a okolních svalů. Do operace byl zapojen profesor Raffaele Bastianelli, ře-

ditel ústavu *Regina Elena* („Královna Helena“) pro výzkum a léčení nádorů, který potvrdil diagnózu. Chirurgický zásah byl v kalendáři stanoven na konec ledna 1948. Večer předtím, než měla odejít na kliniku, se žena odebrala do jeskyně a vzala zde trochu zeminy, kterou pak doma použila na své ěadro. Ihned zmizely bolesti, přestalo krvácení a uzliny splaskly. Při návštěvě následujícího rána doktor Bastianelli nemohl než konstatovat tuto neuvěřitelnou událost a zrušit operaci.

Paní M. M. byla v květnu 1947 postižena poruchami zraku levého oka. Profesor Mario Bartolotti, vedoucí radiologického ústavu neapolské univerzity, ji podrobil třem následným vyšetřením, která v průběhu osmi měsíců ukázala na postupující růst nádoru uvnitř lebkky, z něhož vyplývaly kruté bolesti hlavy a postupná ztráta zraku. Profesor Felice Visalli, jeden ze zakladatelů Italské neurochirurgické společnosti, dne 2. března 1948 diagnostikoval:

„Radiologický výzkum směřuje diagnózu směrem k rozšiřujícímu se procesu uvnitř a vně sedla. Vzhled sedla je takový, že nepřipouští diagnostické pochybnosti. Poradil jsem paní, aby se nechala operovat, a to co nejdříve.“

Před podstoupením operace se však žena rozhodla odebrat se do jeskyně, kde se zaníceně modlila a vzala si trochu zeminy, kterou po návratu domů použila na svou hlavu. Bolesti jí ihned zmizely a zrak byl opět normální. Nová lékařská vyšetření, jak oční, tak radiologická, pak prokázala úplné uzdravení.

(Pokračování)

POZVÁNKA NA MODLITEBNÍ SHROMÁŽDĚNÍ NA MÍSTĚ STRŽENÉHO MARIÁNSKÉHO SLOUPU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE 3. LISTOPADU 2018

Připomeneme si výročí 100 let stržení Mariánského sloupu 3. listopadu 1918 a 370 let od ukončení poslední bitvy třicetileté války, bitvy o Prahu, 3. listopadu 1648.

Modlitební shromáždění se koná na Staroměstském náměstí v Praze **od 8.00 do 21.00 hodin** v prostoru Staroměstské náměstí – okruh kolem místa, kde je v dlažbě vyznačeno, kde Mariánský sloup stával, a souběh ulic Celetná a Štupartská přiléhající ke stěně Týnského chrámu, u níž je umístěna socha Panny Marie v Mariánského sloupu. Po celou tuto dobu lze vzdát úctu a modlit se zde za obnovu Mariánského sloupu a šířit informace o jeho významu, postavení, o potupném stržení a potřebě jeho obnovy.

Lze se připojit k akcím plánovaným Společností pro obnovu Mariánského sloupu: Od 16.30 do 17.25 hodin akce u základního kamene • v 17.30 hodin modlitba růžence v chrámu Matky Boží před Týnem • **v 18.00 hodin pontifikální mše svatá**, kterou bude sloužit generální vikář Arcibiskupství pražského J. Exc. Mons. Zdeněk Wasserbauer.

Srdečně zve Josef Peřimovský

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Doktor Alberto Alliney byl prezidentem lékařské komise, která byla ustanovena, aby vědecky ověřovala uzdravení skrze zeminu z jeskyně v Tre Fontane. [pozn. překl.]

Proč modlitba ke svatému archandělu Michaelovi?

Papež František požádal všechny katolíky, aby se během mariánského měsíce října modlili denně nejen růženec, ale připojili také nejstarší mariánskou modlitbu *Pod ochranu* a exorcismus *Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji*, a to na ochranu církve před ďáblem, který se pokouší vnést rozdělení mezi nás a Boha i mezi nás samotné. Jaký je původ této druhé, podstatně mladší modlitby?

Za dramatických okolností ji v 19. století napsal papež Lev XIII., který byl takzvaně i doslova „vatikánským vězňem“. Tehdy zednářské lóže všech zemí jásaly nad tím, že Řím a Itálie jsou jejich kolonií, zatímco Petrův nástupce prosil archanděla Michaela, aby bránil církev i civilizaci, která z ní vzešla. Pár měsíců po sepsání své nejpronikavější encykliky o (proti) zednářství *Humanum Genus*, 13. října 1884, měl Lev XIII. hrůznou vizi ďábelského útoku proti církvi. V tomto kontextu složil zmíněnou modlitbu ke svatému archandělu Michaelovi a stanovil, aby byla recitována po každé mši:

„Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji! Proti zlobě a úkladům ďablovým buďž nám záštitou, nechať Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme! Ty pak, kníže vojska nebeského, Satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do pekla svrhni. Amen.“

Jméno tohoto archanděla vyjadřuje v hebrejštině otázku, či spíše výzvu k boji: „Kdo je jako Bůh?“ Prorok Daniel praví: „Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny Božího lidu.“ (Dan 12,1) Lev XIII. se dovolává tohoto knížete, aby byl církvi záštitou před satanskou mocí, zosobněnou gnostickým myšlením, které zmíněné lóže ztělesňují.

Letos 29. září, tedy na svátek svatých archandělů, zveřejnilo vatikánské tiskové středisko rozhodnutí Svatého otce, který „vyzval všechny věřící celého světa, aby se během mariánského měsíce října denně modlili svatý růženec a sjednotili se tak ve společenství a pokání jako lid Boží v prosbě ke svaté Matce Boží a svatému archandělu Michaelovi za ochranu církve před ďáblem, který se neustále pokouší vnést rozdělení mezi nás a Boha i mezi nás.“

Co je to za úklady, před nimiž má zmíněná modlitba chránit dnes? O zednářství se v dnešní církvi nic neví, a učitelský úřad se po smrti Lva XIII. v roce 1903 tímto tématem prakticky přestal zabírat. Výjimkou je pouze krátké upřesnění prefekta Kongregace pro nauku víry, tehdejšího kardinála Ratzingera, který s výslovnou podporou papeže Wojtyły potvrdil plnou platnost papežských odsouzení prohlášením o zednářství z 26. září roku 1983.

Kdo strojí úklady církvi v dnešní době? Před kým nás má chránit prosba o pomoc shůry? Stojí za to připomenout, že všichni autoři Nového zákona jednomyslně varují před zvrácenými naukami, které se rozšíří v Božím lidu. Zmíňme některá z těchto varování. V prvním listě apoštola Jana (1 Jan 2,18–19) čteme: „Jak jste slyšeli, Antikrist přichází, a teď se skutečně objevilo mnoho antikristů. Oni sice vyšli z našeho středu, ale nebyli z nás.“ V Matoušově evangeliu (Mt 7,15) čteme: „Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečení za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci.“ Ve Skutcích apoštolů (Sk 20,30) říká Pavel: „Z vašeho vlastního středu povstanou lidé, kteří se budou snažit převrácenými řečmi strhnout za sebou učedníky.“ A Petr ve svém druhém listě (2 Petr 2,1–2) varuje: „I mezi vámi se objeví lžiučitelé a budou se snažit

zálučně zavést zhoubná bludařská učení. Ba budou dokonce zapírat Pána, který je vykoupil, a tím se ovšem dostanou rychle do záhuby. Mnoho lidí se dá strhnout od nich k prostopášnostem, a tak přivedou cestu pravdy do špatných řečí.“ A na závěr opět Pavel v druhém listu Timotejovi (2 Tim 4,3–4) prorokuje, že „přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek nahromadí učitele, kteří šimrají jejich uši; odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím.“

Ježíš v Janově evangeliu říká: pravda vás osvobodí (Jan 8,32). Pravda, zjevená pravda, včetně zjevené pravdy o té lásce, která pojí muže a ženu v povolání k účasti na stvořitelském díle Boha skrze svátost manželství.

Pravda o lidském těle a o tom, jak s ním zacházet, je dnes zpochybňována. Z povědomí se vytrácí především pojem do nebe volajícího hříchu proti lidské přirozenosti. Bible, Starý stejně jako Nový zákon, však v tomto bodě učí naprosto jasně. Uveďme pouze dva texty. V knize Leviticus (18,22) čteme: „Nesmíš ležet s mužem jako se ženou. Je to ohavnost.“ Pavel pak v prvním listě Korintánům píše: „Nevíte, že nespravedlivým se nedostane podíl v Božím království? Nemylte se! Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení (*masculorum concubitores*)... nebudou mít v Božím království účast.“ (1 Kor 6,9–10)

Dnes je nepochybně v církvi i mimo ni – mezi věřícími laiky i duchovenstvem – mnoho teologů, řeholníků i biskupů, kteří zjevenou pravdu o sexualitě zpochybňují. Tím se oddělili od Boha a nevyhnutelně rozsévají koukol, působí zmatek a rozdělení v Božím lidu.

Papež František volá církev, celou církev k modlitbě, což je moc dobře. Hrozí totiž, že by věrouka, tedy zjevená pravda, která nás osvobozuje, mohla být dána do závorcky, a to je to nebezpečí pro společnost, ve které žijeme.

*Z internetového portálu
La Nuova Bussola Quotidiana
přeložil Milan Glaser*

*(Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
7. října 2018)*

Pondělí 29. 10. 2018

6:05 V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko
6:15 Světlo pro Evropu (10. díl): Vztah k Rusku **6:25** Živě s Noe: 100. výročí vzniku Československa **8:00** Missio magazín: Říjen 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Star Dancers **9:40** Outdoor Films s Andreou Radomskou (55. díl): Doprovázení umírajících **11:10** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Víra do kapsy **13:05** P. Ignác Stuchlý **13:15** Ars Vaticana **13:25** Vychutnej si víru: Tapas a bruschetta **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: Mgr. Lukáš Volný **15:10** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **16:25** V souvislostech **16:45** Opavská inspirace **17:00** Jaroslav Martinásek [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): O bílé nitce **18:40** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **19:30** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **20:00** Pavel VI. – nepochopený papež **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem [P] **21:20** V pohorách po horách (29. díl): Čertův mlýn a Kněhyně – Beskydy **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noemova pošta: Říjen 2018 **23:40** Terra Santa News: 24. 10. 2018 **0:05** Noční univerzita: s. Veronika Barátová – V Duchu Svatém se modlete **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 30. 10. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Opavská inspirace **8:25** Exit 316 MISE: Star Dancers **8:45** Ars Vaticana **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Muzikanti, hrajte **10:10** Noční univerzita: s. Veronika Barátová – V Duchu Svatém se modlete **11:00** Paprsek Boží lásky – Kosovo **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **13:00** Kazachstán, poutní kostel **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: MUDr. Jiří Holásek **15:10** Naše cesta: Salesiáni na Madagaskaru **15:50** Noemova pošta: Říjen 2018 **17:25** Noeland (63. díl) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **19:15** Kostel sv. Vincenta de Paul: Bratislava – Ružinov **19:30** Zpravodajské Noeviny: 30. 10. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazín (174. díl) [P] **21:10** Víra do kapsy: O muzích a otcovství **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 30. 10. 2018 **22:25** Terra Santa News: 24. 10. 2018 **22:45** Outdoor Films s Pavlem Kořínkem a Leošem Hustákem (73. díl): Z Kopřivnice na sedmitisícovku Minya Konga (Tibet) **0:20** Angola: Vstaň a choď, Angolo **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 31. 10. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 10. 2018 **6:25** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **7:35** 100 let Národního zemědělského muzea **7:45** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 2. díl **8:30** Harfa Noemova: Giacchino Rossini: Stabat Mater **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:40** Královna a Matka Chorvatů **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **13:00** Jaroslav Martinásek **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: biskup Karel Otčenášek **15:25** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **15:40** Exit 316 MISE: Star Dancers **16:05** Zpravodajské Noeviny: 30. 10. 2018 **16:25** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel TV Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **16:40** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnícká bazilika **16:55** U VÁS aneb

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Festivalové kukátko (27. díl): Třebovický koláč **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:30** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce **18:40** Na pomezí ticha a tmy **19:30** Terra Santa News: 31. 10. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** BET LEChem – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské **21:20** V pohorách po horách (40. díl): Vršatec – Bílé Karpaty **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky [P] **23:15** Generální audience Svatého otce **23:40** Vychutnej si víru: Tapas a bruschetta **0:15** Večer chval (73. díl): Brno Worship **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 1. 11. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **6:50** Terra Santa News: 31. 10. 2018 **7:15** Noemova pošta: Říjen 2018 **8:45** Odkaz vysočanských předků **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Žijeme mezi vámi **9:40** Outdoor Films s Pavlem Kořínkem a Leošem Hustákem (73. díl): Z Kopřivnice na sedmitisícovku Minya Konga (Tibet) **11:15** Ars Vaticana **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** Mše svatá ze Slavnosti Všech svatých [L] **13:00** Má vlast: Zámek Holešov I. **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi (101. díl): MUDr. Jiří Holásek **15:15** Generální audience Svatého otce **15:40** Karlůva válka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 10. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazín (174. díl) **16:35** Muzikanti, hrajte **17:05** Pohyby **17:45** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:30** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání **18:40** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **18:55** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **19:00** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2018 [P] **20:00** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2018 **0:30** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **0:45** Na východ od Říma **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 2. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2018 **6:25** Vychutnej si víru: Tapas a bruschetta **6:55** Skryté poklady: Christian **7:30** Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky **8:40** Můj chrám: Leoš Ryška, ředitel TV Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **10:15** Jaroslav Martinásek **11:15** Ars Vaticana **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zachraňme kostely (2. díl): Kostel svatého Víta v Zahrádce **13:10** BET LEChem – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské **13:25** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 (4. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi (102. díl): Drahomíra Budinská I. **15:15** Harfa

Noemova: Giacchino Rossini: Stabat Mater **15:40** Víra do kapsy **16:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2018 **16:20** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **18:35** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **19:40** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **20:00** Kulatý stůl: Bolest a smrt [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí **22:30** Outdoor Films s Pavlem Kořínkem a Leošem Hustákem (73. díl): Z Kopřivnice na sedmitisícovku Minya Konga (Tibet) **0:05** Výpravy do divočiny: Pod hladinou moří **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 3. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (55. díl): Emilem Chlebníčanem **7:05** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, gumle a jiné hudební nástroje **7:30** Za operou **8:25** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **8:30** Noeland (63. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Ludwig van Beethoven (1770–1827) **9:35** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **9:50** Exit 316 MISE: Star Dancers **10:10** Chlapi na hoře **10:35** Terra Santa News: 31. 10. 2018 **11:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 11. 2018 **11:30** Mše svatá z Vatikánu za zemřelých kardinálů a biskupů [L] **13:00** Pod lampou **15:05** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí **15:35** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **17:00** Ostrov kentaurů **18:00** Vychutnej si víru: Kdo je mým bližním **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vítr **18:35** Sedmihlásky (143. díl): Tancoval tlustý s tlustú, To se num to poskakuje **18:45** Muzikanti, hrajte **19:15** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl [P] **20:45** V pohorách po horách (54. díl): Králova studňa – Velká Fatra [P] **21:00** Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 [P] **21:50** Harfa Noemova: Benefiční koncert pro Nadaci fond IMPULS [P] **22:15** Živě s Noe [P] **23:15** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 (4. díl) **23:45** Řeckokatolický magazín (174. díl) **0:05** Noční univerzita: Prof. Blanka Říhová, DrSc. – Imunitní systém a co dokáže **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 4. 11. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **7:00** Řeckokatolický magazín (174. díl) **7:20** Missio magazín: Říjen 2018 **8:10** Pastýř na člunu **8:35** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **10:00** Večeře u Slováků: 31. neděle v mezidobí **10:30** Mše svatá z kostela sv. Cyrila a Metoděje: Nedachlebice [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (64. díl): S Markem Štěpánem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:40** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl **14:25** Muzikanti, hrajte [P] **14:55** Živě s Noe **16:05** Dopisy z rovníku **16:45** Noční univerzita: Tomáš Petráček – Neodvratné rozdělení? Náboženská situace na prahu 1. republiky **17:55** Sedmihlásky (144. díl): Chodival sem přes horečku [P] **18:00** Noeland (64. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **19:05** BET LEChem – vnitřní domov (35. díl): Pavel Mráček – O Panně Marii Guadalupské **19:25** Exit 316 MISE: 3:16 zemřel [P] **20:00** G. Verdi: Requiem: Podzimní festival duchovní hudby 2018 [P] **21:45** V souvislostech **22:10** Buon giorno s Františkem **23:05** Hříňovský kostelík na Islandu **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 29. 10. o 22:00 hod.:

Dómska koruna (dokument)

Veža Dómu sv. Martina v Bratislave nie je zakončená typickým krížom, ale zlatou korunou. Symbol pripomína obdobie 3 storočí, kedy tu bolo korunovaných až 19 uhorských panovníkov.

Utorok 30. 10. o 21:15 hod.: Spojení oceánom

(Irene Rose, Pennington, New Jersey)

Ďalšia hostka našej relácie Spojení oceánom má nielen krásne meno, ale aj krásne srdce a životný príbeh, ktorý sa rozhodla nám s láskou a s entuziazmom jej vlastným vyrozprávať.

Streda 31. 10. o 20:30 hod.: Fundamenty

9. prikázanie – Nebudeš žiadostivo túžiť po manželke svojho blízkeho.

Štvrtok 1. 11. o 17:30 hod.:

Relikvie – tajomstvo svätých (dokument)

Dokument o smrti a večnom živote, o poézii pozemského života i mystike života nebeského.

Piatok 2. 11. o 16:35 hod.:

Eucharistické záznaky

(Cascia a Macerata, Taliansko, 14. storočie)

Mesto Cascia nie je spojené iba so životom patrónky nemožných vecí sv. Ritou z Cascie, ale i so zaujímavým eucharistickým záznakom. Okrem Cascie navštívime v pokračovaní nášho seriálu aj Maceratu.

Sobota 3. 11. o 20:30 hod.:

Apokalypsa / Biblia (film)

V roku 90 sa Cezar Augustus Titus vyhlásil za boha a prikázal vyvraždiť všetkých kresťanov v Malej Ázii. Má obavy z posledného apoštola Jána a začína s vyhladzovaním kresťanov. Ján sa skrýva na ostrove Patmos. Dodáva silu a nádej kresťanom, ktorí sa nechcú spreneveriť svojej viere.

Nedeľa 4. 11. o 20:30 hod.:

Duchovná poradňa

Prof. František Trstenký: Prítomnosť Pána Ježiša vo sviatosti oltárnej.

Matice svatokopečká, spolek pořádá v neděli 11. listopadu 2018 na Svatém Kopečku (u Olomouce) 4. ROČNÍK OSLAV SVÁTKU SV. MARTINA. Zahájení je v 16 hodin u sousosí sv. Jana, poté program pokračuje lampionovým průvodem kolem baziliky, před bazilikou scénkou ze života sv. Martina a následuje setkání v prostoru před kavárnou. V průběhu programu vystoupí Hanácký mužský pěvecký sbor Rovina, občerstvení zajištěno. Jste srdečně zváni.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ŘÍJNA – 3. LISTOPADU 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 10.		PO 29. 10.		ÚT 30. 10.		ST 31. 10.		ČT 1. 11.		PÁ 2. 11.		SO 3. 11.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	1573	1777	1785	2007	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	1573	1777	1582	1786	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	1574	1778	1786	2008	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	1786	2008	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	1574	1778	1789	2011	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	1569	1772	1575	1779	1789	2012	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	1575	1779	1790	2012	1655	1886		
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	954	1067	1569	1772	1575	1780	1582	1787	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	1264	1402	1792	2014	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	1576	1780	1792	2014	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	1265	1403	1792	2015	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	1576	1780	1795	2017	1021	1141		
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	973	1088	1575	1780	1582	1787	1022	1141		
Nešpory:																
	SO 27. 10.															
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	1572	1776	1580	1785	1799	2021	723	816
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1028	1147
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	963	1077	1575	1780	1575	1780	1582	1787	724	817
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 28. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7-9
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
2. čt.: Žid 5,1-6
Ev.: Mk 10,46-52

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!*)
2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ev.: Mt 16,13-19
nebo jiná čtení z Lekcionáře V

Pondělí 29. 10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kalfkové)
1. čt.: Ef 4,32-5,8
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: srov. Ef 5,1 (*Napodobujte Boha jako jeho milované děti.*)
Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Ef 5,21-33
Ž 128(127),1-2.3.4-5
Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
Ev.: Lk 13,18-21

Středa 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga

1. čt.: Ef 6,1-9
Ž 145(144),10-11.12-13ab.13cd-14
Odp.: 13c (*Věrný je Hospodin ve všech svých slíbech.*)
Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 1. 11. – slavnost Všechny svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
2. čt.: 1 Jan 3,1-3
Ev.: Mt 5,1-12a

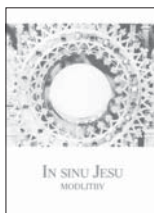
Pátek 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46
Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18
Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
2. čt.: Řím 5,5-11
Ev.: Mt 5,1-12a
nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2

Sobota 3. 11. – nezávazná památka sv. Martina de Porres nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Flp 1,18b-26
Ž 42(41),2.3.5bcd
Odp.: 3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)
Ev.: Lk 14,1.7-11

MODLITBY

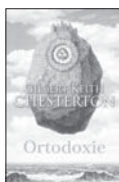

IN SINU JESU • MODLITBY
Benediktin • Z anglických originálů sestavil a přeložil Andrej Kutarňa • Odpovědný redaktor P. Štěpán Smolen

Výběr modliteb z knihy *In sinu Jesu - V tichu před Pánem*. Naleznete zde korunku odčiňování, další modlitby z původního vydání knihy, ale také modlitbu křížové cesty.

Hesperion, z. s. • Brož., A6, 64 stran, 49 Kč

RADOST ZE ŽIVOTA A Z VÍRY

ORTODOXIE
Gilbert Keith Chesterton • Z angličtiny přeložil Alexander Tomský • Redigovala Kristina Karasová

Chestertonova dnes už klasická romantická *Ortodoxie* je osobní i univerzální obhajobou zdravého rozumu, hlubokého smyslu lidské existence, demokracie a vznešeného poslání západní civilizace. Jeho zábavná a veselá polemika s morbidními kazisvěty té doby, kterých za sto let od napsání je ještě přibýlo, je navodem k aktivnímu, dobrodružnému a barvitému životu plnému fantazie. Mistr paradoxu mluví o „potřebě spojit důvěrně známé s neznámým (s tajemnem) a dívat se na svět tak, abychom měli současně pocit úžasu, daru i toho, že jsme tu vítáni“. Má-li člověk v životě to pravé poslání, stává se každý den dobrodružstvím, každodennost zázrakem a zdánlivě malé věci vyrostou do nebeských výšin. Jako detektiv pátrá Chesterton metodicky po příčině psychologicky udržitelné radosti ze života, která může vycházet jenom z určité víry, tak jako každý pesimismus vychází z nevíry.

LEDA spol. s r. o.

3. vydání • Brož., 130x200 mm, 224 stran, 149 Kč

KDYŽ NADŠENÍ POHASNE • VLAŽNOST
Francisco Fernández-Carvajal • Ze španělštiny přeložil Petr Koutný • Odpovědný redaktor Michal Šabatka

Jak se vyrovnat se ztrátou nadšení a nadpřirozeného zápalu? Jak získat zpět ztracenou radost? Jak obnovit smysl křesťanského života? Odpovědi nejen na tyto otázky najdete v této knize, v níž autor, španělský kněz Prelatury Opus Dei, předkládá důvody radosti z následování Krista a varuje před nástrahami, které na člověka v duchovním životě čekají.

*Axis - spolek pro dobrou literaturu
 Brož., 115x185 mm, 152 stran, 175 Kč*

SVĚDECTVÍ Z POUTI

CESTA NA ZÁPAD • PO STOPÁCH OCHOČENÉHO BOHA

Štěpán Smolen • Odpovědný redaktor Milan Žonca

Osobní svědectví českého kněze o jeho pěší pouti z Lito-měřic do Lisieux, kterou podnikl mimo jiné proto, aby se – dočasně oprostěn od všeho nepodstatného – krok za krokem učil věřit pod vedením sv. Terezie z Lisieux. Na cestu si kromě oblečení, několika okopírovaných stránek z autoatlasu, Nového zákona a *Dopisů kněžím misionářům* nebral nic, ani jídlo, ani peníze. Přesně v duchu slov svěťce: „Stačí uznat svou nicotu a odevzdat se jako dítě do Boží náruče.“ P. Smolen se rozhodl její slova poslechnout...

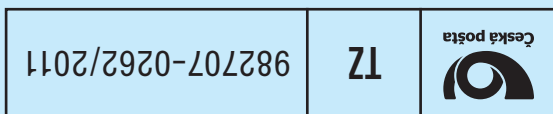

Hesperion, z. s.

Brož., 150x220 mm, 208 stran, 249 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, 24. Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štěpán Smolen, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.